

De Illusie van Europese Hegemonie: Industriële Instorting, Imperiale Overreach en de Onvermijdelijke Opkomst van een Multipolaire Wereld

Door Frank , 5 oktober 2026

De Illusie van Europese Hegemonie: Industriële Instorting, Imperiale Overreach en de Onvermijdelijke Opkomst van een Multipolaire Wereld

Door Frank Dumon

Wanneer men vandaag door de bruisende straten van Hanoi of Ho Chi Minhstad loopt, wordt men onmiddellijk getroffen door een visceraal, onmiskenbare energie. Restaurants zitten vol, straten leven van de handel en een voelbaar gevoel van voorwaartse beweging drijft de samenleving voort. Vergelijk dit met de steeds verder uitgeholde winkelstraten van Berlijn, Parijs of Brussel, waar

gesloten winkels en lege eetgelegenheden als stille monumenten staan voor een continent in vergevorderd verval. Deze scherpe tegenstelling is geen kwestie van toeval, noch een onvermijdelijke natuurwet. Het is het directe gevolg van decennia van zelf toegebrachte wonden, bureaucratische waanzin en een diepgaande vervreemding van de economische realiteit.

In mijn vorige artikel, [Hoe de Elite Onze Industrie Vernietigde en de Werkende Man Achterliet](#), beschreef ik de mechanismen waarmee westerse politieke en financiële elites systematisch de productieve ruggengraat van onze samenlevingen hebben ontmanteld. Het gesprek is alleen maar urgenter geworden. Een recente discussie met de Duitse advocaten Dr. Stephan Ebner en Rolf Landgraf, getiteld [Europa's Industriële Instorting: Bedrijven Vluchten](#), biedt een ijzingwekkend, praktijkgericht verslag van dit verval. Echter, hoewel hun diagnose van Europa's symptomen nauwkeurig is, behoeft hun onderliggende politieke framing kritische correctie. De toekomst behoort niet toe aan een vervallend Westen dat vasthoudt aan zijn illusies, maar aan de dynamische, pragmatische samenlevingen van het Globale Zuiden, met name China en Vietnam, die het Westen ten onrechte als roofdieren beschouwt in plaats van als voorbeelden van een levensvatbaar alternatief.

De Grote Uitverkoop en de Mythe van Europese Veerkracht

Dr. Ebner en de heer Landgraf werken in de loopgraven van het bedrijfsrechtelijke transactierecht en adviseren bedrijven die actief het Europese continent ontvluchten. Hun getuigenis is een vernietigende aanklacht tegen het huidige Europese economische model. Ze beschrijven een landschap waarin kleine en middelgrote ondernemingen (MKB)—de historische ruggengraat van de Duitse en bredere Europese economie—ofwel sterven ofwel tegen bodemprijzen worden verkocht aan buitenlandse investeerders, voornamelijk uit de Verenigde Staten en China.

De redenen voor deze uittocht zijn veelzijdig maar volledig door mensen gemaakt. Verlammende bureaucratie, astronomische energiekosten en een volledig gebrek aan politiek vooruitzicht hebben een vijandige omgeving voor productie gecreëerd. De advocaten vertellen over het absurde geval van een lokale timmerman die een vierjarige bureaucratische beproeving moest doorstaan om simpelweg een nieuwe productiehal voor houtbewerking goedgekeurd te krijgen. Toen hij eindelijk begon te werken, diende een ontevreden buurman valselyk een klacht in wegens illegale afvalverwijdering. Het resultaat? Dertig politieagenten, drie politiebussen en een stilgelegde operatie, allemaal om een ongegronde claim over een paar stenen te onderzoeken. Dit is geen bestuur; het is geïnstitutionaliseerde intimidatie. Het is

geen wonder dat een aanzienlijk percentage van bedrijfseigenaren er simpelweg voor kiest om hun geërfde bedrijven te verkopen, te cashen en met pensioen te gaan naar Zuid-Frankrijk, waarbij ze de intellectuele eigendom en industriële expertise achterlaten die Europa ooit rijk maakten.

Echter, het is hier dat ik fundamenteel moet afwijken van de politieke ondertonen van de analyse van Dr. Ebner en de heer Landgraf. Zij framen de verwerving van Europese activa door Chinese entiteiten als een roofzuchtige "uitverkoop" of een verlies van soevereiniteit. Dit perspectief is doordrenkt van een verouderd, eurocentrisch wereldbeeld. China, en met name Vietnam, vormen geen roofzuchtige dreiging om te vrezen; zij zijn de voorbeelden van wat een gerichte, op ontwikkeling gerichte staat kan bereiken.

Terwijl Europa verdrinkt in rode tape, heeft Vietnam zijn investeringsklimaat consequent gestroomlijnd, wat heeft geresulteerd in groei met dubbele cijfers en een bloeiende productiesector. China's strategische verwerving van technologie en marktaandeel is geen diefstal; het is de logische uitkomst van een langetermijn, door de staat gesteund industriebeleid dat scherp contrasteert met Europa's korte termijn financiering. **Het Westen wordt niet "beroofd"; het liquideert vrijwillig zijn activa omdat het de wil en de competentie heeft verloren om ze te beheren.** Het kapitaal stroomt simpelweg naar waar het wordt gerespecteerd en efficiënt wordt benut.

De Absurditeit van Brussel en de Weaponisering van Regelgeving

De Europese Unie, oorspronkelijk opgevat als een pragmatische gemeenschappelijke markt om vrede en welvaart door handel te waarborgen, is gemuteerd in een opgeblazen, ideologisch apparaat. De overbetaalde bureaucraten in Brussel zijn grotendeels nutteloos als het gaat om het bevorderen van echte economische groei. In plaats daarvan is hun energie gericht op het creëren van eindeloze lagen regelgeving die geen ander doel dienen dan hun eigen bestaan te rechtvaardigen en controle uit te oefenen over elk facet van het dagelijks leven.

Er is geen treffender illustratie van deze regelgevende decadentie dan de ontwikkeling van de volgende generatie [Duitse tank](#). Zoals onthuld in de discussie, werd de ontwikkeling van dit gepantserde voertuig ernstig belemmerd en de kosten met miljoenen euro's opgeblazen door de eis dat het veilig en comfortabel moest zijn voor een zwangere vrouw om te bedienen. Ingenieurs werden gedwongen gespecialiseerde airconditioning en ergonomische stoelen te integreren om ervoor te zorgen dat geen schade kon worden toegebracht aan een ongeborn kind in een voertuig dat expliciet is ontworpen voor de brute, hoogwaardige omgeving van moderne oorlogsvoering.

Zij beweren: Rheinmetall is vanaf het allereerste begin een van Oekraïnes belangrijkste industriële partners geweest en biedt het land sterke steun bij zijn verdediging tegen Russische agressie. De uitgebreide leveringen en diensten omvatten met name munitie van groot en middelgroot kaliber, geavanceerde luchtverdedigingssystemen en gevechtsvoertuigen. Daarnaast levert het bedrijf strategisch essentiële, satellietgebaseerde inlichtingen evenals mobiele medische faciliteiten voor de verlening van medische zorg.

De joint venture Rheinmetall Ukrainian Defense Industry LLC, gevestigd in Oekraïne, bestaat sinds oktober 2023. Sinds juni 2024 worden gevechtsvoertuigen gerepareerd en onderhouden in West-Oekraïne onder de paraplu van de joint venture. Naast zijn operationele activiteiten blijft Rheinmetall ook zijn institutionele aanwezigheid in het land uitbreiden.

Deze anekdote is niet slechts een bureaucratische voetnoot; het is een perfecte metafoor voor de bredere westerse toestand. Wanneer een samenleving performatieve, overgevoelige regelgevende naleving prioriteert boven de fundamentele, praktische realiteiten van overleving en verdediging, heeft ze haar greep op de werkelijkheid verloren. Contrasteer dit met het pragmatische, resultaatgerichte bestuur in Zuidoost-Azië. In Vietnam blijft de focus op tastbare resultaten: het bouwen van infrastructuur, het uitbreiden van energienetten en het uit de armoede tillen van miljoenen door middel van gedisciplineerde, langetermijnplanning. Er is geen ruimte voor ideologische ijdelheidsprojecten

Bovendien wordt het buitenlands

beleid van de EU gedreven door pure waanzin. Het Brusselse establishment heeft zichzelf gepositioneerd als agressief vijandig tegenover het RIC-blok (Rusland, Iran en China). Deze agressie is niet geboren uit strategische noodzaak, maar uit ideologische starheid en onderdanigheid aan Washington. De architecten van dit beleid lijken blind te zijn voor het feit dat deze naties zich volledig bewust zijn van de interne kwetsbaarheid van de EU. Ze erkennen dat een continent dat zijn eigen energie niet kan veiligstellen, zijn eigen industrieën niet kan verdedigen en de sociale cohesie niet kan handhaven, geen geopolitieke gelijke is, maar een instortende entiteit. De sancties en retorische vijandigheid van de EU versnellen alleen maar haar eigen isolement, duwen de RIC-naties dichterbij elkaar en verstevigen de zeer multipolaire orde die Brussel wanhopig probeert te ontkennen.

Van Automobieltgrootmacht tot Wapenarsenaal van Washington

Een van de meest alarmerende trends die door de juridische experts wordt benadrukt, is de bewuste ontmanteling van de Europese auto-industrie, lang het kroonjuweel van de Duitse en Europese industriële macht. De overgang naar elektrische voertuigen, agressief gestimuleerd door EU-mandaten, heeft de traditionele toeleveringsketen ernstig verstoord. Echter, in plaats van zich aan te passen om industriële soevereiniteit te behouden, draait een aanzienlijk deel van de Duitse MKB-sector simpelweg over op wapenproductie.

De logica is even gebrekkig als tragisch. Voorstanders beweren dat aangezien de automobielsector "dood" is, de precisietechniekcapaciteiten kunnen worden omgeleid naar de defensie-industrie. Hoewel het waar is dat er een tijdelijke hausse is in defensiecontracten vanwege de oorlog in Oekraïne, is dit een gevaarlijke illusie. De defensiesector is niet groot genoeg om de miljoenen werknemers en duizenden leveranciers te absorberen die de auto- en bredere productiesector in dienst hebben. Je kunt een divers, door consumenten gedreven industrieel ecosysteem niet vervangen door een nauw, van de staat afhankelijk

Meer nog, deze omschakeling versterkt

verder Europa's vazalstatus ten opzichte van Washington. De notie dat Europa een onafhankelijke defensie-industrie kan opbouwen is een fantasie. Zoals het transcript opmerkt, zijn Europese naties volledig afhankelijk van de Verenigde Staten voor kritieke militaire technologie. De aankoop van Amerikaanse gevechtsvliegtuigen, zoals de F-16 en de F-35, komt met voorwaarden die neerkomen op digitaal feodalisme. Washington behoudt absolute controle over de software-updates die nodig zijn om deze vliegtuigen operationeel te houden. Als een Europese natie de Verenigde Staten mishaat, of als de politieke wind in Washington verandert, kunnen de software-updates worden achtergehouden, waardoor miljarden dollars aan hardware verandert in nutteloos, aan de grond gehouden metaal. De exorbitante kosten verbonden aan deze verplichte updates zijn een continue afvoer van Europese defensiebudgetten, waardoor de Europese veiligheid permanent gehuurd blijft, nooit eigendom. Europa is geen partner in deze regeling; het is een gevangengenomen markt en een ondergeschikte bondgenoot.

De Sociale Welvaartsillusie en de Uitgeholde Samenleving

Onder de macro-economische mislukkingen ligt een diepgaand cultureel en sociaal verval. Generaties lang hebben Europeanen geopereerd onder de waanvoorstelling dat ze permanent kunnen vertrouwen op uitgebreide sociale welvaartssystemen zonder de productieve economische basis te handhaven die nodig is om ze te

financieren. De politieke klasse heeft eindeloze voordelen beloofd, gesubsidieerde vervroegde pensioneringen en uitgebreide staatsafhankelijkheden, terwijl de

Deze waanvoorstelling is zichtbaar in de

micro-economie van het dagelijks leven. Zoals eerder vermeld, is het contrast tussen de horecasector in Zuidoost-Azië en het Westen veelzeggend. In Vietnam zijn restaurants levendig, vol met zowel locals als toeristen, gedreven door redelijke huren, beheersbare arbeidskosten en een cultuur van ondernemersgedrevenheid. In West-Europa zijn dezelfde etablissementen leeg of sluiten ze volledig. Ze worden verpletterd onder het gewicht van exorbitante commerciële huren, verlammende personeelskosten gedreven door starre arbeidswetten, punitieve btw-tarieven en een labirint van gezondheids- en veiligheidsvoorschriften. De staat onttrekt zo veel aan de transactie dat de simpele daad van het serveren van een maaltijd economisch onleefbaar wordt.

Wanneer de staat niet langer de basale openbare infrastructuur kan onderhouden—wat leidt tot de sluiting van openbare zwembaden, sportfaciliteiten en lokale diensten—kookt de publieke frustratie vanzelf over. Dit is de hoofdoorzaak van de politieke fragmentatie die over het hele continent zichtbaar is. Ontgoochelde burgers, die zich in de steek gelaten voelen door een centristisch establishment dat alleen stagnatie en moralisering biedt, wenden zich tot populistische alternatieven aan zowel de uiterst linkse als de uiterst rechtse kant. Maar zoals te zien is in landen als Frankrijk en Duitsland, zijn deze facties vaak ideologisch niet in staat om stabiele, regerende coalities te vormen. Het resultaat is politieke verlamming. De elites, geïsoleerd in hun rijkdom, blijven zich niet bewust van de groeiende druk, in de overtuiging dat ze de status quo kunnen handhaven tot het moment dat het systeem breekt.

De Nord Stream-sabotage: De Laatste Spijker in de Doodskist

Als de bureaucratische wurggreep, de

financiering van de industrie en de onderdanigheid aan Washington niet genoeg waren om Europa's lot te bezegelen, heeft de leiding van het continent een daad van ronduit economische zelfbeschadiging begaan: het verbreken van de banden met Rusland en de daaropvolgende sabotage van de Nord Stream-pijpleidingen. Zie mijn artikel: [Wie Saboteerde de Nord Stream-pijpleidingen?](#) over dit onderwerp.

Meer dan vijftig jaar lang was de betrouwbare, betaalbare levering van Russisch aardgas de fundamentele pijler van het Europese, en met name het Duitse, industriële concurrentievermogen. Het was een symbiotische relatie: Europa leverde technologie en kapitaal, en Rusland leverde de energie die nodig was om het aan te drijven. Deze regeling was geen kwetsbaarheid; het was een strategisch bezit dat de Europese productiekosten laag hield en de export concurrerend op het wereldtoneel.

De beslissing om deze betrouwbare levering op te geven ten gunste van duur vloeibaar aardgas (LNG) verscheept vanuit de Verenigde Staten was een geopolitieke catastrofe gedicteerd door Washington, niet een beslissing genomen in het belang van het Europese volk. De daaropvolgende, onverklaarde sabotage van de Nord Stream-pijpleidingen was de laatste spijker in de doodskist. Het vernietigde permanent de fysieke infrastructuur die een rationele normalisatie van de betrekkingen mogelijk had kunnen maken, waardoor Europa werd vastgezet in een staat van permanente energieafhankelijkheid van de Verenigde Staten tegen een fractie van de eerdere efficiëntie en een veelvoud van de kosten.

Dit was geen strategische overwinning; het was de bewuste de-industrialisatie van Europa. Zware industrieën, van staal tot chemicaliën, vereisen enorme, consistente en goedkope energie-inputs. Zonder Russisch gas zijn deze industrieën in Europa simpelweg niet levensvatbaar. Ze verhuizen naar de Verenigde Staten, waar energie goedkoop is, of naar Azië, waar de infrastructuur zich snel uitbreidt. De Europese elites die deze ontkoppeling bepleitten, deden dit onder het mom van "**morele**" imperatieven, waarbij ze de materiële realiteit volledig negeerden dat een samenleving zonder productieve industriële basis haar morele

ambities, haar sociale welvaart of haar geopolitieke relevantie niet kan handhaven.

Conclusie: De Onvermijdelijkheid van een Multipolaire Wereld

De getuigenis van Dr. Ebner en de heer Landgraf biedt een grimmige maar nauwkeurige momentopname van een continent in vrije val. Echter, de oplossing ligt niet in het beklagen van de opkomst van China of Vietnam, noch ligt het in een nostalgische terugkeer naar een Europees verleden dat nooit terugkomt. De

... kunnen acceptatie van de werkelijkheid.

Voortdurende agressie jegens andere

landen, het opleggen van extraterritoriale sancties en de wanhopige bereidheid om de opkomst van een multipolaire wereld te ontkennen, zijn de doodstrijd van een hegemonisch systeem dat zijn legitimiteit heeft verloren. De naties van het RIC-blok, Rusland Iran China, samen met de dynamische economieën van Zuidoost-Azië, wachten niet tot Europa herstelt. Ze bouwen alternatieve financiële systemen, smeden nieuwe handelsallianties en investeren in tastbare, reële economische groei.

Ze weten dat de EU, zoals momenteel samengesteld, op een pad naar instorting is, en ze positioneren zich dienovereenkomstig.

Europa staat op een tweekop. Het kan doorgaan op het pad van bureaucratische waanzin, militaire onderdanigheid aan Washington en economische zelfbeschadiging, en zich uiteindelijk reduceren tot een gedeïndustrialiseerd museum dat wordt onderhouden door schulden en waanvoorstellingen. Of het kan een radicale, pragmatische reset doorvoeren. Dit zou vereisen dat de overwoekerde regelgevende staat wordt ontmanteld, de oorlogszuchtige dictaten van buitenlandse mogendheden worden afgewezen, rationeel energiebeleid wordt hersteld en het Globale Zuiden wordt erkend niet als een bedreiging, maar als een noodzakelijke partner in een nieuwe, gebalanceerde wereldorde.

Terwijl ik deze geopolitieke verschuivingen blijf documenteren in mijn lopende werk, waaronder mijn aankomende boek THE PRICE OF ILLUSION - American Veterans and

Vietnamese Survivors, blijft het centrale thema duidelijk: de prijs van de illusie wordt altijd betaald door de werkende man en de productieve burger. De illusies van westerse exceptionalisme, eeuwige groei door financialisering en unipolaire dominantie zijn ontmaskerd. De toekomst behoort toe aan degenen die bouwen, die handelen en die zich aanpassen aan de wereld zoals die is, niet zoals een tanend rijk wenst dat ze is. Het einde van de huidige Europese status quo is geen verre mogelijkheid; het is een zich ontvouwende realiteit, en de tijd voor nuchtere reflectie en beslissende verandering raakt snel op.

<https://youtu.be/J-FIBfq5shY>